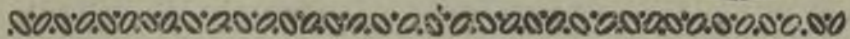
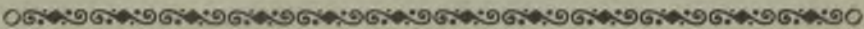

Sárospataki
Ifjusági Közlöny

Főszerkesztő:	Társzerkesztők:	Molnár Pál	Békés László	Felelős szerkesztő:
Martin Miklós	Stephán László	Nagy István	Tóth Ferenc	

TARTALOM:

Tóth F.: A mai és a pataki diák. — Nagy István: Nyugtalanság. — A Tükör előtt. — Martin Miklós: Áron győzelme. — Szabó Zoltán: Mit vár a falu a mai lelkipásztortól? — Stéphan László: Boldogságok. (Folyt. és vége.) — Nagy István: Kívánság. (Vers.) — Hírek.

.....
Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak. — Kollégium. Előfizetés: Egész évre 3— pengő Félévre ... 1.50 pengő

.....
XLVII. évfolyam.

.....
Február hó.

.....
1932

KONCZ FERENC, SÁROSPATAK

LORANTFY U. 8. CIPŐÜZEM ÉS CIPŐKERESKEDÉS SAJÁT HÁZ!!

Külön mértékosztály!!

! A diákság évek óta felkarolt cipésze !

Megrendelésre készít elsőrendű férfi-, női- és gyermek-, egyszerű és divatcipőket, orthopédcipőket, cserkész- és mindenemű sportcipőket vízhatlan minőségben, **szolid árak** mellett. **Javítások** gyorsan és gondosan eszközöltetnek!

Állandó raktár férfi-, fiú- és gyermekcipőkben, papucs- és házicipőkben, cipőapoló és vízhatlan szerekben; minden létező színben a legjobb minőségű **cipőkrém, lack-olaj, cipőfestékek**; vadász- és sportcipőkhöz **cethal-cipőzsinór**; alacsony természetűeknek **belső sarokemelő**; elsőrendű **cipőzsinór**; fájóslábúaknak **ludtalp-betét** és mindenemű talpbetét-különlegességek!

Vidéki megrendelések azonnal eszközöltetnek!

Czeisler Izidor divatáruháza Sárospatak

(a Kossuth Lajos-utcán)

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-harisnyák, zoknik, sapka, kálap, ernyők, katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kötöttárak, illatszerek, pipere, férfi- és női fehéreneműk.

MOLNÁR JÓZSEF

ÚRI ÉS NŐI

FODRÁSZ SÁROSPATAK

(Rákóczi uccán, a ref. egyház épületében.)

Pontos kiszolgálás

Diákság részére kedvezményes árak.

szűkített életének apró levélhulladéka, ami gyorsan homok alá kerülhet? Hevítik nagy célok? Kollektivitása képes-e túlterjedni a kedves barátkozás alacsony palánkján? És elő tudja-e irányozni azt a nagy átalakulást, amely új világformát létesít az Isten országa képében? Mit jelent a pataki diákság a világ s közelebből az ország diáksága számára? Vigyázzon a pataki diák, hogy ne lehessen azt mondani, hogy ezekre vonatkozólag halott. Előregedett patriotizmusa nehogy megölje úgy, hogy az új idők számára semmit se tudjon és merjen ígérni! Nehogy elkorcsult késői unokája legyen az apáknak s vissza-felé haladjon oda, ahol már semmit sem kell tenni, mert az elődök már mindent elvégeztek! Tegyen a pataki diákság szigorú önvizsgálatot, mert bizonyára még nagyon, de nagyon sok kivetni valóra akad belső és külső életében egyaránt!

Ezelőtt két évvel az egyik diákszövetség titkára azt a merész kijelentést tette, hogy a jövő magyar diákja a pataki diák. Ez a kijelentés egy kissé még korai volt. Csak késői ne lenne! *Tóth F.*

Nyugtalanság

De tengert olyat hol láss,
 hogy a mélyére hass?
 És hol van olyan forrás,
 hogy eleget ihass? (Babits Mihály.)

Az élet gazdagságáról akartam írni. Az utcán jártam, és ahogy a világ felém jött: a házak, a lámpák csillogása a havon, a homályban siető emberek, úgy éreztem, hogy írnom kell. Mindenről, gyorsan. lihegve. Elmondani, ami fáj és ami jól esik. És mikor kezembe vettem a tollat, eszembe jutott Ézsaiás jóvendölése a Messiásról és az ő országáról, amelyben a bárány és a farkas együtt lesznek és a mérgesen sziszegő kigyó is szeliden fogja nézni a felette terjengő gyermekkezet. Gyönyörű volt és emellett az én gazdagságom csupa zűrzavar lett, kusza gondolatok, melyeket megfejtetlen létem keltett bennem: én pedig futottam merengve, álmodva és ámolyogva tovább.

S ma ismét felfájtak bennem azok a szent, tiszta gondolatok: Világot teremteni magamnak, fénysugarat önteni a jövő ködére, melynek özőnében márványpaloták karcsu oszlopai emelkedjenek ki, kék tavak, zöld bársonyos erdők, tavaszi alleluja és fehér lepelbe öltözött emberek, akiket már nem korbácsol a pénz és a vágy: a Vér és Arany.

És amint ez a szent látomásom és hitem felfakadt, nem éreztem magam annyira egyedül, mert bár senki sem érthet meg, mindenkivel együtt vagyok. Körülöttem zsvajgott a természet csodás össze-vissza mégis-zenéje, városban jártam és a villányfényes hosszú útsorok után sikátorokba vetődtem, ahol élnek az élet nyomorodott Juzikjai és Quasimodoi. Magasban álltam és tavaszi szél surolt végig alattam a titokzatosan pillogó városban, amelyben emberek rohantak ma még céltalanul, de várva valami szebb jóvendőt. Nekem is eszembe jutott: „Durva voltam...” Elkalandoztam olyan tájakon, ahová talán soha-

sem fogok eljutni és amelyek talán csupán az álmok világában vannak. Lenéztem a lelkem tavára, mint Capricció és láttam megölt perceimet és önpazarolta vágyaimat és feltettem a kérdést: ki a hibás? Egyedül vagyok-e ebben a furcsa nem-világban? Vagy mindenki velem törődik? Minden arc jóságos csak én nem látom? És ismét felsírt durvaságom, amellyel elrohanok a percek mellett és nem látom meg az emberi arc álcája alatt a szeretetet és jóságot, amelyet a távol Jövendő verőfényes vidékein keresek: márványpaloták, kék vizek végtelenje, surranó szellő zöld lombokon, fehérruhás emberek...

„A messze jövendőt aggódba ne nézzed“, mondja Vörösmarty, de mi szép akkor, ha azt leromboljuk: a jelen gyötrődése és homályos zsufoltsága? Kusza érzések ostora alatt rohanni csak azért, mert: „sietni, sietni, sietni muszáj!“?

Mennyi kérdésem van és ki fejt meg életem zavaros értelmét?

Nagy István,
gimn VIII. o. t.

A Tükör előtt

„Zörgessetek és megnyitvatik néktek.“

Három dolgot szeretnék most nemcsak az ige, hanem az olvasóink szemetüköire elé is állítani. Azt hiszem, hogy akik távol vannak tőlünk, azok talán nem is tudják *kellően* értékelni különösen az első megnézésre tükör elé vitt dolgot, de akiknek érdekében szólok, talán ez az újabb iskolai félévük függ az ügy meghallgatásától vagy elvetésétől.

Sokat hallunk ma panaszkodni a szegénységről, a pénztelenségről. Ebbe a panasz-lármába belecsendül a mi szavunk is azokért a teológus testvéreinkért, akiknek nincs miből a tandíjat kifizetni, akiket kitiltanak a konviktusból, ha nem fizetik ki *első félévi* hátralékukat. Nem koldulni akarunk, hanem szeretettel kérni, — sőt ajándékot várunk olvasóinktól, — a pataki diákok *barátaiktól*. Mi is akarunk nyújtani valamit. Közlönyünk e számához kis füzetet mellékelünk, melynek *értékéről* nem kell beszélnünk, hiszen ha olvassuk: Ravasz László: Révész K... ez azt hiszem, hogy épen elég ahhoz, hogy tudósítást adjon önmagáról. Ennek a kis „füzetkének“ a terjesztésével az a célunk, hogy ezek ajándékozása mellett kérjük olvasóinkat szegény sorsú teológus testvéreink támogatására.

A csendes nap.

Február 8 án „csendes nap“ volt a gimnáziumban. Milyen jó, hogy nemcsak a teológián, de a gimnáziumban is van már *egy* nap, amikor a diákok „megállnak“ egy pillanatra s magukba tekintenek... Ha csak annyi áldása lett volna is a csendes napnak, hogy a „két előadó“ vendégünk Kiss Sándor és Fónyad Dezső azzal a „benyo-

mással" mentek el innen, hogy ilyen *eleven lelkiéletet élő és problémával* teljes ifjúságot talán még nem találtak mondok — ez is elég bizonyosság volna arra, hogy a „csendes nap“ nem volt hiábavaló. De ha a diákságra gyakorolt hatását meg tudnánk mérni, — akkor azt hiszem, hogy a Gimnázium vezetősége nemcsak *egy*, hanem *két* csendes napot is tartana. Ha látnánk azokat a „lelki megmozdulásokat“, hogy „mától kezdve jobb diák akarok lenni“, vagy „fogom olvasni a bibliát“, vagy „minden reggel 6h fogok felkelni, mint a theologus internátusban“. — akkor még a „csendes nap“ legelfogultabb ellenzői sem mondanák, hogy felesleges ilyenekkel eltölteni a munka időnapjait. Mert a „csendes nap“ igazán az volt minden gimnazista számára, akiben csak van egy „szikrája“ annak, hogy a kálvinista diáknak mindennél fontosabb a lélek.

Amit most akarok a „Tükör elé“ állítani annak nem tudok címet adni, mert az olyan „fontos“, hogy profán emberi szóval nem is lehet egy rövid cím alá foglalni. Talán ezt adhatnám neki: Egy hirdetés margójára... Hogy pedig miért épen ezt, hadd bocsássam előre a következő „jelentéktelen“ beszélgetésem egy „kis mendurral“. A mult esztendő félévi vakációjában vasárnap ebédnél ezt mondok az asztal végén ülő elsős mendurnak: — Kis komám, hát miért nem voltál templomban? — Vakáció van, hát nem muszáj, — kaptam „kimentő“ feleletet. . . . Igen vakáció van, tehát akkor a diáknak nem kell menni templomba, mert a diáknak a vasárnapi istentisztelet is csak olyan „óra“, mint a számtan, vagy torna óra, csak épen az a különbség, hogy az egy „szabad“ nap 10—11 ig terjedő idejére esik... De nem is lehet csodálni, ha a diákság *így* gondolkozik, hiszen ilyen hirdetések: „Január 31-én, vasárnap, *nem* lesz ifjúsági istentisztelet az imateremben. A templomba menni szándékozó; itt maradó tanulók sziveskedjenek a *városi templomba* menni,“ — csak azt erősítik benne, hogy ha nincs iskola, hát akkor csak „szíveségből“ kell menni templomba. — Milyen nagy baj lenne, ha az Úr Isten is az emberi mérték szerint néző „tetszésből“ és nem „szeretetből“ tartaná ezt az ifjúságot.

A „tükör“ elé álló.

Áron győzelme.

A nap alkonyatra hajlott. A gyepes barázdán szép fekete leány ült. Mellette kézikosárka s kiterített fehér kendőn kenyér. Szőlőt csipdesett a fürtökről. Benn a szőlőben, fiatal férfi szaggatott izes szőlő fürtöket.

— Még nem lesz elég? Talán bele sem fér a kosárba.

— Hozza csak ide Áron, majd meglátjuk.

A férfi felegyenesedett. Rövidre nyírt haja, az orrán nyergelő szemüveg, meg az ajka körüli kegyes vonás, első pillanatra elárultak valami papost. Izmos termetén fekete ruha feszült.

A leány magasra emelte a kezében levő fürtöt és úgy tett, mintha szebb szőlőszemet keresne rajta, pedig csipegetés közben a férfit fürkészte.

A férfi kis kizártsággal közeledett. Szeme riadtan akadt meg a leány szépségén. Odaért. A leány kezét nyújtott feléje:

— Emeljen fel.

A férfi felemelte. Arcuk csaknem összeért. Kissé szégyenlősen kapták félre a fejüket. Csak a szemük akadt egymásba. A leány találta meg a hangot:

— Vigyázzon tiszteletes atyám, mert kettőnk közül valamelyik tőkkkel ütött lesz.

A fiú pirulva bókkolt.

— Magácska lesz az . . .

Jót nevettek.

Rakosgatták a szőlőt.

— Ugyancsak hozzálátott . . . lám, egész tele a kosár. Na, itt ez az otelló, ezt magának adom . . . Ezt a novát meg felezzük meg! . . . Jó?

A fiú pirulva egyezett bele. Tartotta a fürtöket és úgy csipegették a szemet . . .

A leány volt a bátrabb. Most már merészen, kihívóan nézett a fiú szemei közé. Az idegesen kapta el tekintetét a perzselő pillantások elől . . . Pár lépést előre lépett, tenyerét ernyőként a szemei elé tartotta s hosszasan nézett a szőlő tulsó vége felé . . . Halkan szólt a leányhoz:

— Margit soká jön! Nem néznénk meg?

— Maradjon csak Áron. Margit rögtön itt lesz . . . De, mi is a maga vezetékneve? Már elfelejtettem.

— Molnár.

— Igen, igen . . . Molnár Áron . . . Szép név.

A fiú füle tövéig elvörösödött. Csodálkozva ejtette ki a kérdést, szinte önkéntelenül:

— Szép?

És tényleg. Most gondolta végig a nevét először. Ugy, mintha egy idegen neve lett volna . . . Biblikus hangzású, papos: Molnár Áron . . .

— Hát maga, Áron, tudja-e az én nevemet? Tudja, a fiúk nem igen szokták azt megkérdezni. Mi meg csak a keresztnévünket mondjuk be. . . . No, nem tudja? — inceskedett a sudár termetű leány.

Egész egymás mellett állottak. Szép emberpár. A levegő szinte perzsel.

Áron vérvörös arccal igyekezett nyugodtságot színlelni.

A leány fölénye tudatában húzódott közelebb:

— No, tudja? Ugye nem? Dehát ne szégyelje megmondani, ha nem tudja.

— Nem . . . Nem tudom.

— Virágh . . . Virágh Piroska . . .

— Virágh Piroska . . . Nagyon szép név . . .

— Ugye? . . . Dehát ne féjen . . . Jöjjön közelebb . . . Vagy megkeressük Margitot? — azzal tölcsért formált a tenyeréből s úgy kiáltotta: Margit!! Margi-it!

Molnár Áron református papnövendék megilletődve hajtogatta össze az abroszt s rakosgatta el a kenyeret. Még sohasem volt ily helyzetben. Ma délután mutatták be neki a leányt, kiről nem a leg-hizelgőbb véleményt alkotta az első alkalommal. — Unokahugát látogatta meg Áron és egy kis szőlőszedésre készültek, mikor Piroska berobogott a házba . . . Őt is meginvitálták. Hármasban indultak az útnak. Margit a szőlő alsó végén maradt, őket előre küldte — és ők már megszedték a kosárkát s Margit még nincs itt . . . Piroska kihívó pillantásokkal üldözi a papnövendéket . . . Áron lelke mélyén imát imádkozik: Ne vigy Uram a kísértetbe . . . Nagyon fél. Fél önmagától. Eddig fiúk, meg rokonleányok között forgolódott, de azért itt is ott is el-elkapott az idősebbektől pár szót, mely a nőkkel szemben nagy óvatosságot ajánlott, meg ő maga is olvasott már szennyes gondolatvilágú regényeket azért, hogy annál jobban megújtálja a közönséges szennyes légkörű életet . . .

És ime! Itt áll előtte egy eleven démon. Fekete, rövidre nyírt haj, égető fekete szempár, duzzadt, vérvörös ajkak, lázas orca . . . Regényekben ilyeneknek rajzolják a bűnre csábító nőket . . . S az a modor, mellyel Piroska beszél! . . . Csak már jönne Margit, hogy felszabadítaná e soha eddig nem érzett perzselő és nyomasztó hangulatból . . .

De nem jött. Ehelyett Piroska tért vissza.

— Ülünk le addig és beszéljünk valamiről! Jó?

— Igen . . . Jó . . .

Szerette volna azt mondani, hogy Piroska csak üljön le és egyék szőlőt, hogy ő addig elszalad Margitért, hogy siettesse, ha beszélget valakivel . . . De nem volt meg az akarata. Kétségbeesett a lelke mélyén. Vajjon Jézus mit tenne az ő helyén? Hiszen az is volt együtt bűnös nővel. De az más volt. Jézus tudott hatalmat gyakorolni. Jézus bűnbánó könnyeket préselt a bűnös nő szemébe és egész lelkét megváltoztatta. Néki is ezt kellene tennie . . .

Elmerült e gondolatba. De hiszen lehet, Piroska nem is olyan, mint amilyennek ő képzei . . . Eddig még nem tud róla semmit . . . Csak az első pillanat benyomása . . . Jaj, miért is ily nagy gyerek ő. Azért is megmutatja, hogy ő az erősebb.

Piroska ült és élvezte a papnövendék zavarát. Lábát, melyen feszesen feszült a selyemharisnya, kényesen igazgatta s felcsúszott szoknyáját rendezgette.

Áron félrefordult. Kabátja zsebében keresgélt s mikor valami notesz-féle akadt a kezébe, megkönnyebbülten sóhajtott. A bibliája volt. Elővette, megcirógatta a kis bőrkötéses újtestamentumot. Most már könnyebb lélekkel ült le a démon mellé. Hogy elejét vegye a más — tárgyról — beszélésnek, ő kezdte:

— Látja Piroska a távolban azt a kék hegyet? Az a Vértes. . . . Itt jobbra, kopár sziklafalat látni rajta . . . az a Szelim-barlang fala . . . Ismeri a barlang mondáját?

— Nem, nem ismerem. Majd egyszer elmesélheti . . . Ugye, megengedi, hogy én kérdezősködjem maga felől? Tudja, maga tetszik nekem . . . Hány éve van még hátra?

— Kettő.

— Azután pap lesz? Ilyen fiatalon?

— Nem, nem . . . Először káplán . . . Mostanhoz két évre teszem le a káplánvizsgát, újabb két esztendőre rá a papit

— Jé, olyan sokat kell még magának tanulni? Azért már predikálhat ugye? Mondja, predikált már?

Áron szeme előtt végigfutott a sok legáció kedves képe. Úgy elmerengett rajtuk. A sok sok fehér falú, egyszerű kálvinista templom, az imádkozó emberek, meg a maga élettől duzzadó, lelkesedéstől dobogó szíve.

Csak újabb sürgetésre jutott eszébe a válasz:

— Óh, már nagyon sokszor. Higyje el Piroska, nincs szebb a világon, a prédikálásnál. Soha életemben nem tudtam olyan mélyen imádkozni, mint a szószéken. Tudja, amikor még szól az orgona, de az ének már elhalt az ajkakon, én meg fennállok a szószéken és imádkozom erőért, segedelemért . . . Kimondhatatlanul gazdagok ezek a pillanataim . . .

— Szeretném hallani, hogyan predikál . . . Aztán meg, tudja Áron, ha szépen predikálna, áttérnék én is a maga vallására.

— Nem református?

— Katholikus vagyok, de higgye el, nem nagyon szeretem a vallásomat. Tudja, az a gyónás! Nem mondom, ha idegen helyen gyónik az ember, de legutóbb is azt kérdezte tőlem a pap gyónás közben, hogy kinél lakom, meg hogy mióta vagyok a faluban. Aztán elhiszi, hogy végig se kellett mondanom a bűnöket? Pedig a felét sem mondtam meg. Azt kérdezte, mikor gyóntam? Mondtam, husvétkor. Persze nem mondtam hogy melyiken . . .

— De Piroska, így nem szabad beszélni. Én, mint református papnövendék, sehogy sem tarthatom helyesnek ezt az eljárást, ha ezzel mindent elintézt. Nem érzett a lelke mélyén semmi bűnbánatot?

— Ugyan Áron! Csak nem gondolja?! Aztán meg mi bűnöm van nekem? Eljárok én rendesen a szentegyházba, meg adakozom is mindig a perselybe . . . ami bűneim vannak, azok meg, higgye el, emberi dolgok.

— Nagyon könnyelmű felfogása van.

— Jaj, de kiálthatatlan maga . . . maga kis papocskám. Aztán mondja Áron, ha én most ezen a barázdán túl átnyúlok a szomszéd szőlejébe és leveszek a sok ezer közül egy büng szőlőt, már bűnt követtem el?

— Lopott.

— És ezzel áthágtam a . . . a hetedik parancsolatot?

— A nyolcadikat.

— Miért a nyolcadikat? Nem a hetedik a „Ne lopj”?

— Nem.

— Hát az melyik?

— „Ne paráználkodjál“.

— Nahát, már a tizparancsolatot se tudom. De lássa, itt van ez a hetedik. Hát ezt se lehet betartani.

— Nemcsak, hogy be lehet, de be is kell, vagy megfordítva, nemcsak be kell, de be is lehet.

— És mondja, — itt mereven nézett a fiú szemébe — Áron, — mondja meg őszintén — maga ezt a hetedik parancsolatot is pontosan betartja? — És kuncogott hozzá.

Áron már tudta, hogy a leány célhoz érkezett. Szinte az első pillanattól sejtette, hogy ide fognak kilyukadni s amint nőtt a leány szemtelenségnek illő tolakodó kérdezgetőségében a nőietlenség, úgy növekedett Áronban a magára talált férfi — a pap. Már teljesen biztonságban érezte magát. Az erkölcsi erő az ő oldalán nyomta a mérleget. Amott, a könnyű világi felfogás mérlege könnyedén libbent fel a levegőbe.

— Igen . . . Pontosán betartom.

— A leány rövidke ideig gúnyos mosollyal nézett a fiú szeme közé . . .

— Igazán? Ne mondja?! Azt hiszi nem ismerem az életet? . . . Kedves kis papocskám!!

Áron szeme rebbenés nélkül mélyedt bele a leány egyre bizonytalanabbul vergődő szeméibe. egész addig, míg a leány el nem fordult tőle. A szavai pedig mint éles pengék hasogatták a levegőt, amint lehalkított hangon suttogetta a leány felé:

— Nem banom ha bármily szemtelennek tart is, de megmondom őszintén. nem hi-tem volna, hogy ilyen legyen. Nem is mertem feltételezni azelőtt, hogy ilyen lehet egy nő . . . Sokkal magasabb erkölcsi nézetűeknek gondoltam, még a romlottakat is.

Itt elhallgatott.

Piroska felugrott, magából kikelten nézett Áronra . . . mintha rá akart volna rohanni . . . De nem! . . . Tehetetlen dühében potyogni kezdtek a könnyei . . . Kimondhatatlan gyűlölettel nézett Áronra . . . megfordult keményen és elsietett . . .

Áron ült és izgatottságában, felindultságában a szőlőleveleket tépdeste. Amit tett és ahogy mondotta, semmiféleképen nem menthető udvariatlanság volt. Másként is kifejezhette volna szavait . . . Mégis! Alapjában véve neki van igaza?! Piroskának nem lett volna szabad így viselkednie.

Lépteket hallott.

Hátra nézett.

Margit állt ott kipirult arccal:

— Jaj, igen elbeszélgettem az időt. Alig hogy ti elmentetek, arra jött az Anyos néni, aztán addig pletykáztunk, míg elment az idő. Jé, már tele is van a kosár? Hát Piroska merre van?

Áron felállt. Karjára vette a kosarat. Kezével az utra mutatott. Épen akkor tűnt el a kanyarodónál Piroska siető alakja.

— Elment.

Margit kíváncsiskodott Öntötte a kérdést Áronhoz.

— Miért? Talán dolga van otthon? Miért nem jöttetek fel hát értem? Miért nem kísérted el legalább egy darabon?

Áron egyideig állotta az ostromot, végül is elhagyta a nyugalma. Kitért.

— Mióta ismered Piroskát?

Margit szeme szélesre bámult. Finom sejtelemmel megérezte, hogy itt történt valami. Áron szeméből kiolvasta, hangjából kihallotta, hogy bátyja és barátnője között nagy összekoccanás történt.

— Három hete. Ez nem fontos. Siessünk, hátha még utólérjük. Áron szeretett volna beszélni. Sokat, sokat... azonban hallgatott. Összeszorította ajakát, nehogy kicsusszon rajta valami kérdés.

Kiértek a poros dülöűtra.

A hanyatló nap utolsó sugárküllői aranyos színbe vonták a tájat, s mint valami illatpára, úgy játszott, úgy kavargott fel lábaik alól a rózsaszínűre festett por.

Mindketten hallgattak.

A kíváncsiskodás ördöge Margitot fogta el előbb. Miért nem szól Áron? Máskor oly sokat beszél és ő úgy szereti hallgatni. Mi történhetett? Kérdezze? Ne kérdezze? Végül is kérdezett.

— Tetszik neked Piroska?

Áron kelletlenül vont egyet a vállán. Nem akart egyszerre kimentani. Kerülő választ adott.

— Ha tetszene azt sem mondanám meg, ha nem tetszene azt sem. Igazam van?

— Igazad.

— Mégis, ajánlok valamit... Margit! Ne barátkozz Piroskával. Akaratlanul is kicsordult a túlfeszült lélek keserű csalódása.

Margit szerette volna megkérdezni, miért? Mily tapasztalatból ered e jó tanács. — de az útfordulóhoz értek már és Piroska ott állt mint egy szobor. Mint egy élő, könnyező szobor. Mikor közvetlen melléje értek, a szobor megmozdult és Áronhoz lépett. Ajkából keserű bocsánatkérés szava huggant ki.

Áron állt és nézett. Ezt tulajdonképpen neki kellett volna cselekednie — a társadalmi formák szerint. Vajjon nem csak ámitás ez? Nem! A könnyes szemek igazat szóltak.

Margit csak nézett, mint aki nem ért valamit.

Piroska meg Áronra mutatott:

— Az első igazi férfi, akivel életemben találkoztam. Áron! Beszélgeszünk majd sokat... Sokat...

Áron rábólintott. Igen, beszélni fog.

Jóleső melegség ömlött át a szíven. Hatalmas bizakodás folyt át erein, hogy a lélek lesz az erősebb minden körülmény között és úgy örült, de úgy, hogy ő is megtalálta a maga Mária Magdolnáját. És mikor a két leány előre haladt a keskeny uton, elővette újból a kis bőrfedeles bibliát és hálás csókot lehelt reá.

Martin Miklós.

Mit vár a falu a mai lelkipásztortól?

(Eszmecszerét bevezető előadás a theol. akadémia febr. 10-iki csendes napján)

A tanuló éveknél van egy nemcsak közelebről lelki, de általában szociális szempontból vett nagy hátránya, mely különösen fokozódik az otthonától távol tanuló ifjúságnál a *gyülekezetnélküliség*, mondhatnánk így is: a *gyülekezeten kívüliség*. Ettől a hátránytól nem ment a theol. ifjúság sem. Tagjai 9—12 év óta vannak sok részben elszakadva a gyülekezeti közösségtől, talán éppen abban az életkorban, amelyik legalkalmasabb arra, hogy alatta gyülekezeti tagokká nőjjenek. Otthoni gyülekezetükkel szakadozottak és rendszertelenek a kapcsolataik, hiszen az év legnagyobb részét nem is töltik otthon. Az itteni gyülekezettel pedig inkább mint intézménnyel s nem mint közösséggel találkoznak. Tagjait nem ismerik, problémái közelről nem érdeklik, életéről és életébe nemcsak *át*, hanem jórészt még *betekintésük* is alig van. Így áll elő az a lélektani szempontból is egészségtelen helyzet, hogy egyenesen *gyülekezetvezetőkké* készülnek, mielőtt még gyülekezeti *tagokká* lettek volna. Theológiánk ezt az irt sokképen próbálja kitölteni: A legáció, az itteni gyakorlati, gyülekezeti munkák, az a kötelezettség, hogy nyaranként az otthoni gyülekezeti munkákban részt vegyenek. Mindezek mégis csak pótlékok, melyek csökkenthetik, de nem szüntetik meg az említett hiányt. Ez előadás egyik lényeges célja éppen azért az, hogy a hiányzó gyülekezetet, sőt kinek-kinek számára a *leendő* gyülekezetet, (hiszen az innen kikerülő 90%-ban falusi papok lesznek), közénk hozza.

I. Mit vár a gyülekezet, a falu a mai lelkipásztortól? Mindenekelőtt legyünk tisztában azzal, hogy ez a várakozás, ha egyáltalán megvan, *nem valami epedő*. Ne vezessen félre bennünket az, hogy pl. legációkban az ünnepi alkalom, a meg nem szokott ígéhirdető személye megtölti a templomot. Otthoni gyülekezeteinkben a templomlátogatók átlagszámának ijesztő lecsökkenése külsőleg is elég bizonyosságát adja, hogy falusi népünk — élén az intelligenciával se nem egyházas — s mint még több belső megfigyelés meggyőző erről — se nem vallásos.¹

Hogy mit vár ez a közönyös s részben még közönyösebbé váló falu a lelkipásztortól, arra — sajnos — nem adhatunk magasztos és elragadó válaszokat. Nem vár prófétát, fáklyát, nem várja a szolgálat tüzeiben égő apostolt: új papjában is meglehetősen elődjeinek az utódját várja. Várja az életébe belenőtt, a lelkészi állással összefüggő sablonok funkcionáriusát. Hozzá szokott, hogy pap nélkül nem lehet születni, házasodni és meghalni. Kell valaki, aki kereszteljen, eskessen és temessen. Lakó kell a parókiára, szónok a templomi katedrára, előljáró a presbitérium és tanító fölé, gazda az egyházi földeknek,

¹ Világi ember mondja: „A közvélemény, a földműves osztály vallásosnak tartja. A védelmezett dicstényből ki kell törnünk egy abroncsot. A legóvatosabb szemlélő is megállapítja, hogy az egész vonalon meggyengült a hit“. Weis I.: A mai magyar társadalom. Bp. 1930. 88. l.

tehát a pap szükséges. Bár arra is kezdenek rájönni, hogy pap nélkül is lehet esküdni és temetni. Kis eklézsiák lelkészségeinek megüritülésénél egyre sűrűbb az a kívánság, hogy a lelkészi állást hagyják betöltetlenül — indokolásuk szerint az egyház anyagi megerősödéséig. Mindez arról győz meg, hogy a lelkészi tiszt szükségessége a falu köztudatában nem jelenti már teljesen annak *nélkülözhetetlenségét*.

Mit vár a falu pásztorától? Az *intelligencia* talán még mindig a szűkkörű társasélet egyik tényezőjét, kártya- és vadászpártneret, talán az ivó-, mulatópajtást. Pletykaszenvédélytől megszállottak új anyag objektumát. Várják született *ellenségek*, akik vallásnak, egyháznak — tehát minden papnak is néha esküdt, néha inkább csak szájkaskodó, mint komoly ellenlábasai. A *legellentéesebb* dolgokat várják tőle. Harangoztasson minden megszokott alkalommal, de ha harangoztat, senki se hallja, ha nem harangoztat, mindenki meghallja. Szépen prédikáljon, de rá nem hallgatnak, vagy meg sem hallgatják. Barátságos legyen, de ne „barátkozó“². Szegény ne legyen, mert élheteretlen „kódis“ a neve, ha falun a kenyérlisztet is pénzért veszi,³ de gazdag se legyen, mert kész a vád, hogy elnyeli a papzsák a falut. Sovány ne legyen, mert „volna neki miből meghízni, a kapa se töri a márkát“, de kövér se legyen, mert „bezzeg meghízhatott a mi zsirunkból“.

Kérdőíveken megpróbáltuk megkérdezni, ki a jó és rossz pap és miért? A beérkezett feleletek, megfigyelések alapján nem akarunk ugyan meggondolatlanul általánosítani, azonban valami mégis nagyon szembeszökő mindenikből. Falusi népünk hihetetlenül igénytelen a lelkipásztorral szemben. Ideális elképzelései alig vannak róla. A legmagasabb, amit *esetleg* vár tőle, ha *lehetőleg* úgy él, ahogyan prédikál. Azonban ha botránkoztató erkölcsi hibái nincsennek, hacsak kissé is jómodorú, közvetlen s ha bármily közepes kvalitásokkal, de hétről-hétre elvégzi a maga kötelezett funkcióit s ha ráadásul még valamit a belmissziói munkák valamelyikéből is végez, hamar megkapja a megállapítást, hogy jó pap, vagy legalább: „a miénk is elég jó pap“. Összefoglalva: *a falu általában nem sokat vár a lelkipásztorától!* A ki vételek a szabályt erősítik.

II. Rá kell azonban mutatnunk a másik oldalra is. Bármennyire nem kényeztette el papságunk a falut a pásztori hivatal fontosságát és magasztosságát illetőleg s bármennyire nem fokozta fel igényét egy papi ideállal szemben, ez a keveset váró falu épen a maga keveset várásával *kiült* egy másik papi típus után, vagy enyhébben szólva: a mai papi típusok *legegészségesebbike* után. Ezzel kapcsolatban először pár negatív vonást vázolunk fel, hogyha valaki ezeket magában pozitív hajlamoknak érezné, döbbenjen rá annak veszélyeire.

Milyen *ne legyen* hát a falu papja?

1. Ne legyen *ideálatlan*, *fáradt* lelkész. Miről lehet ezeket megismerni? Szidják a hivatásukat, népüket, gyülekezetüket. Ennek a

² Falusi terminológia szerint a barátkozó: ivókompaniákba alacsonyodó, fraternizáló, a külső tisztességre keveset adó ember.

³ L : Weis I.: i. m. 45. l.

tipusnak van egy dogmája, amit nagyobb hittel vall, mint Isten lételet: „*Nem érdemes*“. Nem érdemes a falut szeretni, ravasz parasztjaiért valamit tenni, nem érdemes semmi „extrát“ végezni, (ide tartozik az egész belmisszió is,) csak annyit, amennyit és amit feltétlenül kell, azt is a lehető legkisebb erőpazarlással. A szószékről hirdetik ugyan, hogy Isten előtt nincs érdem, de ők csak akkor tennének Isten népeért valamit, ha *érdemes* lenne. Hirdetik még, hogy habár *nem érdemeljük*, Isten mennyit tett és tesz értünk, de ők a népeért nem tesznek semmit, mert nem érdemli. Hirdetik, hogy Istent *teljes* szívből és *minden* erőből kell szeretni, de Isten gyülekezetével, gondjukra bízott felebarátaikkal szemben üres szívvvel állanak, s a köztük kénytelen végzendő munkát sem minden erőből, azaz maximális energiával végzik, hanem épen ellenkezőleg, oly módon, ami a legminimálisabb fáradsággal jár.⁴

2. Ne legyen *csak adminisztrációs* pap. A lelkési hivatal hivatalnoka. Főbűszkesége a mintaszerűen vezetett iroda. Könyvei rendben, bár lehet, hogy portörölő által el nem ért sarkukon évek óta nem háborgatott por van. Talán hivatalos órát is tart. A vele való érintkezést, ha csak lehet, úgy kerüli a falu, mint ahogyan a nép ösztönösen igyekszik kerülni *minden* hivatalt és hivatalnokot. A tiszt viselője összetévesztette a hivatást a hivatallal.

3. Ne legyen *világi* pap. Több típusal keveredhetik, de önállóan is sokféle formában fordulhat elő. Esetleg műkedvelő előadások főrendezője, vagy a vadászterületet is ő bérli. Talán táncol minden bálon és lakodalmon, kedveli az asztal és pince örömeit. Talán elsőrangú társaságbeli ember, kedvelt anekdotázó, de lehet, hogy az az ambíciója, hogy falujában ő legyen az arbiter elegantiae. A papot és az „embert“ előszeretettel választja külön magában.

4. Ne legyen *kiszagda pap*. Ez a típus elsősorban az egyházi földek ispánja. Barmainak ellése kanonikus óra. (Amikor is szintén a tanítónak kell végezni az istentiszteletet.) Beszédstílusa és modora érdes s nem a legjobb értelemben gazdag népiességekben. Rendesen anyagias és zsugori. A rendszeres szellemi élettől való tartózkodása abból a kulturmázból is sokat lekoptat róla, amit az iskolák raktak reá. Szüklátókőre, csökönnyössége aztán természetes következményévé válik életstílusának.⁵

5. Ne legyen *lusta pap*. Szintén keveredhetik a többi típusal. Bármily fájó dolog is, meg kell tennünk azt a megállapítást, hogy nem Angliában találták ki, hogy a munkanélküliséggel kenyeret lehet

⁴ Nem tekintjük külön típusnak a *túl ideális* papot, mert rendszeren ez lesz a maga elkerülhetetlen csalódásai után ideáltalanná. Ideálistusa különben is illuzionizmus, mert tápláló gyökerei nincsenek. Azt tartjuk igazi ideálistusnak, ami reális, aminek a lába leér a földre, ezért a túl ideális pap is ideáltalan, vagy legalább is ideátlan.

⁵ Igen sok bölcsesség van abban a tételben, hogy a falusi pap legyen *ideális* paraszt. (Schneller Istvánnak Dr. Mátyás Ernőtől hallott szellemes nyilatkozata.) Az életmódban való közösség előmozdítja a lelki közösséget is. Azonban a hangsúly itt is a *jelzőn* van és nem a főnéven.

keresni, gyakorolták s részben gyakorolják ezt ebbe a típusba tartozó papjaink. Azonban nézzük a pozitív vonásokat is!

Akit a falunak várni kellene, az egy igazi *emberpásztor*. Ismételjük és hangsúlyozzuk ezt a szokatlan kifejezést: emberpásztor. Aki tudja azt, hogy a lélek élete a földön a testhez is kötött, aki tudja, hogy az ember, míg e világon él, nem csupa lélekből, hanem testből is áll s e siralomvölgyben is emberségesen, a nélkülözhetetlen existenciális feltételek birtokában szeretne élni.

Az emberpásztor szeretheti, ismerheti és segítheti igazán a nyáját. Hibáival együtt kell szeretni a rábizottakat, ami azt jelenti, hogy a hibáik ne *ellen szemvet*, hanem *szánalmat* és segíteni akarást ébresszenek benne. Legyen *szakértője* a falunak. Meg van rá az ideje és lehetősége csak nyitott szívvel és szemmel kell élnie. A szó szociáldemokrata fogalmánál is mélyebben, de praktikusabban is *bizalmi embere* kell, hogy legyen híveinek. Tudjon a dolgaikhoz, legyen arra is képes, hogy fizikális életükre befolygék. Higiénijára szoktatni, adósságaik gyűrűjéből, népbűnök bilincseiből kiszabadítani, *más* gazdasági berendezkedésre irányítani, hasznóhajtó foglalkozásokra tanítani, új termelési lehetőségek felé terelni őket. Nem mondjuk, hogy mindez a pap feladata és munkája. Végeztesse el mindezeket munkatársaival s az arra illetékes funkcionáriusokkal. De ha ezeknek a sürgős érdekeknek *sehol sincs* gazdája, ha mindezekkel *senki más* nem gondol, — ezekre is gondolni: a pap kötelezettsége.

Az emberhálónak különböző fajtái és szemei vannak különböző vizeken és halfajtákra való halászatnál. Legyünk berendezkedve menél több, sőt lehetőleg *minden* fajta hálóra.

A mai pap gyülekezetének minden vitális érdekével *szolidáris*. Bővebb fejtegetés nem kell hozzá. Ellenképe ennek az a helyzet, amikor a falu annyira nem látja mindig világosan, hogy a papja mindig javát akarja, hogy aztán azért is mindig mást akar, mint a papja.

Sohasem szabad azonban szem elől téveszteni, hogy a lelkész *legfőbb* és legnagyobb munkája a *lélekvezetés*. Vigye a hitet nemcsak be a templomba, de *ki is a templomból*. Hívein akkor segít a legteljesebben, ha megtérteket, újjászületetteket, vagy ha úgy tetszik: presztináltságuk tudatára, üdvösségük felőli bizonyosságra eljutottakat szerez köztük. Ne féljen a jövő papja ezektől a mélyen református fogalmaktól: *Ezekért* lesz pap, öntudatlanul is *ezt* sóvárogja benne a falu, nem a szórakoztatót, az ivóvezért.

Last, but not least a *számártestvérről*⁶ kell még szólanunk. A test számár: amit megvetni, kinozni, terhelni kell, ez a felfogás középkori. A test testvér: kinek mindenben engedni kell, vágyait betölteni, kedvét keresni, ez tulságosan modern. Az igazság a két felfogás között van. De az a leendő pap, aki nem barátja az arany közép-utazásnak, (ami sokszor borotvaélen való egyensúlyozást is jelent) *inkább az aszketizmust* válassza a két szélsőség közül, mint a hédonizmust. Nagyon fontos ez a szempont. Ha a papságunk életmódjára

⁶ Így nevezi Assisi Szent Ferenc a *testet*.

vonatkozó kívánságainkat három szóban foglalhatnánk össze, annyit kívánnánk (amit különben minden tisztességes embertől meg kell kívánnunk): *ne legyen korhely, parázna és kártyás*. A családi életnek a falu szempontjából oly lényeges példás tisztasága ép így megfordul a testi élet helyes karbantartásán, mint a lelki életén.

Egy 70 éven felüli lelkipásztort látogaltunk meg egyszer a kö-zelmúltban, ki tejen és kenyéren él, ki nemcsak gyönyörű háztáját, tempomát és könyvtárát mutatta meg, hanem dolgozószobájából nyiló, maga által készített, primitíven, de nagyon ötletesen és célszerűen berendezett fürdőszobáját is, melyet naponként kétszer, *reggeli és esti tornája után*, rendszeresen használ. Talán nem véletlen, hogy ez a lelkész a falu ideális papját legjobban megközelítő mintapapja volt a falunak az általunk eddig ismertek között. A lelkésznek egy olyan hátránya van, amelyet gyülekezetének a leggyámoltalanabb tagja sem érez: neki nincs papja. Azonban az módjában van a lelkésznek is, hogy saját testének papja legyen.

Még a szokások is házanként változnak, még inkább módosulnak a pásztorra váró feladatok és speciális kívánalmak falunként. Nincs a világon két egyforma falu. Viszont az is bizonyos, hogy nincsen az országnak két, diametriálisan más irányban fekvő faluja, amelynek azonos érdekei és vonásai ne lennének. Meg kell ismerni ezeket az általános vonásokat, s vele együtt mennél több speciálisat. A helyes faluismeret adja az egészséges faluszeretetet, amely mentes azoktól a ködös és szélsőséges elemektől, melyek egy bizonyos oldalról előtérbe nyomuló gyökértelen faluszereteten jelentkeznek. A helyes, rendszeres faluismeret s az ennek alapján egyre elmélyülőbb faluszeretet teszi azt, hogy a legkényesebb kulturigényű pap számára *sem lesz számu-űzetés* a falu, honnan a belefásulásig sir a „város“ után, mint Ovidius Tomiból Rómáért, — hanem a falu *otthonává, sőt akadémiájává*, Isten országáért való drága expedíciós területévé válik. A nemrégén elhunyt világhírű természettudós, *Biró Lajos* (valamikor papnak készült) az új guineai vadak primitív életmódján s ételein élve is mindig *tudós*nak érezte magát, épen a magyar pap lenne *idegen* a magyar faluban?

Egyébként meg fogja kiki látni, mit vár tőle öntudatosan vagy öntudatlanul a falu. Vigyük magunkkal azt, amit helyesen vár. Azt is, amit *még nem* vár tőlünk, de amit várni *kellene*, amit a mi példánk-ból tanulhat meg a jövőben pásztoraitól egészségesen és természetesen *el* is várni.

Szabó Zoltán.

Boldogságok

Rossz alvó vagyok. Egy-egy éjjel alig alszom 3—4 órát, vagy még azt sem. Következétesen kerül az álom. Egy ilyen álmatlan éjszakám alatt ablakomat kinyitottam és néztem a csendbe. Messze a hegyek felett derengés ütötte fel a fejét, biztosan a hold bucsuzott; előttem a kert beszélt, suttogott, bátorítóan; alattam az uton játsza-

dozott a himbálódzó lámpa sor. Így az éjszakában nagyon szép volt. Sokáig figyeltem ki. Egyszer, valahol távolról, apró lépések szűrődtek fel hozzám, — de nem bántón. Érdekes volt figyelni, hogy közelegnek az éjben. Hangjuk is volt, — de a messzeség miatt még nem értettem. Jöttek. Rongyosak voltak, — utcagyerekek. Ki tudja honnan verte elő az éj. Az egyiknek friss, csengő hangja volt, — a másikén érzett a betegség hörgése. Leginkább a csengő hang beszélt, vitte a szót, — a másik, a fáradt, rekedt, csak néha, néha szólt bele.

Lassan közelednek ablakom felé és mindig erősebben verik fel a csendzajt.

Egészen az ablakom alá értek már, — mikor ki tudom venni szavukat. A csengő hang viszi most is a szót.

Te én ma paszulyt ettem, — szavában benne volt a nyál csurgása, az élvezet szürcsölése.

Jó volt, — kérdi a rekedt másik. Szava élénkebb, — vágy, kérő, csodálkozó.

Igen, — szinte lihegve cseng a másik, — nagyon jó, — nagyon, — nagyon. Lihegésében benne volt, hogy örült neki. Kíéreztem szavából, hogy tényleg boldog volt.

Felélt a rekedt. Szava már újra beteg. Köhög is hozzá, — szinte sipol, amint a minden-lemondás szaván szól társához: Én még sohasem ettem, . . . és aztán eltűntek az éjben — újra.

Ő még sohasem evett paszulyt, — pedig lehetett hat éves már, — és a másik milyen boldog volt, még a tudatára is, — hiszen ez volt a legjobb, mit az Élet adott neki.

IV.

Egy nagy fa alatt állottam karácsony estéjén. A gyertyák még mindig égtek, a csillogó, pompás ajándékok még érintetlenek voltak.

Egy apró fiu gyermek állt előtte: a család egyetlenje. Körülötte csillogot minden; a rádió a legujabb slágereket zengte, — de ez az apró fiu, elegáns ruhájában, csak a karácsonyfát nézte.

Nem törődött az ajándékokkal, — csak nézte a fát. Háttal volt felém fordulva, — arcát nem láthattam.

Egyszer csak odafutott az apró ember Édes Anyjához, szeme könnyben uszott amint szólt:

Édes Anyám, én nagyon szeretem a Jézuskát . . . az Édes Anya magához szorította egyetlen fiát és — két siró embert néztem most már — boldogan.

A karácsonzeste boldogsága nekem is kijutott, — mert boldognak láttam az embereket — a nyomor karácsonyán

*

Boldogság, — az ember vágya, — nagy célja. De sokan futnak érte, — pedig előle futnak. — Jön az, csak várni kell . . . egyszer . . .

Stéphán László.

Kívánság.

*Azt kívánom, hogy semmit se kívánjak,
hogy elhagyjanak már e kósza vágyak*

*és tisztán, senki nélkül, egymagamban
ujjonghassak a napfényes tavaszban.
Ne lássak embert, csak mint röpke felhőt
és kőborolva járhassam az erdőt.*

*Nem kívánok csak sok, sok üres percet,
amely semmit sem hoz és gyorsan elmegy
és élhessek s ne kérdezzem mért élek,
és ne legyen talány többé az élet.*

*Azt kívánom, hogy semmit se kívánjak,
hogy elfelejtsek minden minden vágyat.*

*Nagy István
gimn VIII. o. t.*

Hirek.

Közlönyünk szerkesztősége pályázatot hirdet *legatus* vagy *mendikás* élmények hozzánk való eljuttatására. Az élmények közül a legjobb *legátus* élményt 5 P, a *mendikánst* pedig 3 P jutalomban részesítjük. — A beküldött élményeket örömmel és készségesen közöljük. Beadási határidő április 15.

IV. gimnázista testvéreink osztály ujságját „Uj Diákok” a következő számban ismertetjük. Előre felhívjuk olvasóink figyelmét a paraki diák lélek „tehetség kibontásának” e kis mozzanatára.

Csendes napokat tartott a gimn. ifjúság *Bódy Dénes* vallástanár vezetése mellett febr. 7–8-án, mely alkalommal meglátogatták iskolánk ifjúságát *Főnyad Dezső*, Középkisk. Misz. biz. titkár és *Kiss*

Sándor, S. D. G. szövetségi főtitkár, kik elismerést érdemlő előadásaikkal igyekeztek megismertetni az ifjúsággal a mai diákproblémákat s adtak feleletet és megoldási módot az egyes fontosabb és nehezebb kérdésekben. Az ifjúság csoportokban — fiúleány; alsó és felső gimnazisták, — hallgatta mély figyelemmel, áhítattal és odaadással az előadók kedves beszélgetését, melyeket az előadók igyekeztek mindig azokkal a kérdésekkel kapcsolatba hozni, amiket a fiúk tettek fel s amelyek az ifjúságot közelről, leginkább érintették. Előadást tartottak a „Csendes napok és célja”, „Önrevízió”, „Jézus és a mai diákság” stb. címen. Nemcsak az ifjúság, hanem a tanári kar is nagy érdeklődést mutatott ezekiránt az elő-

adások iránt; azonkívül egy alkalommal meghallgatta az előadást Kazincsy Gábor, a P. D. O. Sz. elnöke, továbbá a közigazgató kíséretében Farkasfalvi Farkas Géza is. — A csendes napok, bár már 8-án este véget értek, mégis igen nagy hatást gyakoroltak az ifjúságra lelki újulás és megerősödés, a jövő kérdése — és az ifjúság problémáival való komolyabb foglalkozás, tiszta életre való törekvés tekintetében.

Március 17-én, d. u. 5 órától *Dr. Makkai Sándor*, erdélyi ref. püspök nagyszabású előadást fog tartani a sárospataki Ref. Főiskola imatermében. Az előadást zene- és énekszámok és szavalatok egészítik ki. Szeretettel hívunk meg e gazdagsággal telt előadásra minden komoly érdeklődőt.

A Gimnázium Erdélyi János Önképzőkörében az első félév folyamán 12 rendes gyűlés volt. A Kör tagjainak a munkássága előadásokban, felolvasásokban, ismertetésekben, szavalatokban és vitákban nyilvánult meg, továbbá különösen a leánytanulók ének- és zeneszámokkal tették hangulatosabbá a gyűlést. — Bár a Kör irodalmi jellegű, természettudományi kérdésekkel és korunk néhány problémájával is foglalkoztunk. Ismertetéseket hallottunk Áprily, Walt Whitman és Rainer Maria Rilke költészetéről, továbbá Tolsztoj pró-

fétizmusáról és Vörösmarty életfilozófiájáról Csongor és Tündéjében. Foglalkoztunk Einstein relativitásával, a szemét értékeivel és a repülőgéppel, egy ízben pedig a tudományok határaival. Megismerkedtünk Nepoleonnal mint emberrel, Hitlerrel, mint politikus-sal és megvitattuk a nemzeti-ségeink kialakulásának történeti okait. Három ízben folytattunk megbeszélést: a falu-kérdésről; a kapitálistákról, mint az arany rab-szolgáiról; a modernségről és a konzervativizmusról. Tekintettel az indukció száz éves voltára, megemlékeztünk Faraday angol fizikusról is. — Ha a tagok csak kevés számmal jelennek is meg a gyűléseken, az érdeklődők lelkes kis csoportja élénk érdeklődést mutat problémáink iránt.

K. I.

Tagavató ünnepélyt tartott jan. 31-én a sárospataki R. K. I. E. Az avató ünnepélyen megjelent Kovács Péter orsz. földm. titkár. A felavatottak között 1 theologus, 2 gimn. tanuló és 9 iparos és földműves ifju volt. Ezekkel az egyesület felavatott tagjainak száma 40. — Febr. 7 én tartotta az egyesület évi rendes tisztújító közgyűlését. Az egyesület tagjai mindig nagyobb és nagyobb erővel dolgoznak céljuk elérése érdekében. Jó lenne, ha munkájuk végzésében minél több református pataki diák is segítene.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Tóth Lajos IV. é. hh.

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:

'Time Is Money'

(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísz tárgyak, valódi ezüst evőkészletek kedvező részletfizetési feltételek mellett kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak.

Vidékre választékokat készséggel küldök!!

Varrógépek és eredeti Steyer Varró-**kerékpárok** gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák

legpontosabban eszközölnének

Sárospatak.

☞ a Patikaközben. ☞

Dobozy István

*a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.*

40 év óta áll fenn
id. Szepessy István

villanyerőre berendezett

sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss

péksütemények,

fehér és barna kenyerek.

Nyomtatta: Kisfaludy László a ref. főiskola betűivel Sárospatakon.